

Mitä Johannes kirjoitti?

Olen kuullut kolmiyhteiseen jumalaan uskovan suusta lauseen:

"Ilman poikaa ei ole isääkään."

Hän viittasi tällä lauseella Johanneksen ensimmäisen kirjeeseen ja Johanneksen evankeliumiin. (1Joh 2:18-28; Joh 17:23) Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat tulkitsevat lähes kaiken tätä aihetta sivuavan systemaattisesti väärin ennalta totena pitämänsä opin tueksi. Sen osoittaa myös tuo siteeraamani lause, sillä sen kautta sanotaan isän ja pojan olevan yhtä iankaikkisia: ilman toista ei voi olla toistakaan, joten molempien täytyy olla yhtä iankaikkisia ja sillä tavalla yhtä keskenään kuin kolmiyhteisen jumalan opissa sanotaan.

On tietysti totta, että "ilman poikaa ei voi olla isääkään", sillä mies ei ole isä, jos hänellä ei ole poikaa. Mies voi olla kuitenkin mies, vaikka hänellä ei olisi poikaa. Jumala voi olla Jumala, vaikka hänellä ei olisi poikaa tai lapsia. Jumala on ollut aina Jumala, vaikka hänellä ei ole ollut aina poikaa eivätkä hänen luomansa enkelit ja ihmiset ole olleet aina olemassa. Poika on alkuisin isästä (Hebr 2:10-11) eli hänellä on alku niin kuin kaikilla luoduilla enkeleillä ja ihmisillä alku on. Isä on ainoa, jolla ei ole alkua, koska hän on luomaton iankaikkinen kaikkivaltias kaiken luoja, eikä ketään ole hänen rinnallaan ikuisena kaikkivaltiaana luojana.

Johannes ei väitä yhdessäkään kirjoitustensa kohdassa, että Jeesus kristus on ollut aina olemassa: että hänellä ei ole alkua. Johannes erottaa toisistaan isän ja pojan, Jumalan ja kristuksen, niin että sanoo poikaa kristukseksi, joka on lihassa tullut, mutta isää hän sanoo Jumalaksi, joka on tämän pojan syntiemme sovittajaksi ja maailman vapahtajaksi lähettänyt. (1Joh 4:1-16) Tämä jako toistuu kaikkialla Johanneksen kirjoituksissa, niin kuin myös muiden apostolien ja profeettojen kirjoituksissa. Myös Jeesus erotti itsensä isästä sanomalla nämä asiat ihan samalla tavalla: isä on yksin ainoa Jumala ja Jeesus kristus on hänen poikansa, jonka isä on lähettänyt. (Joh 5:44; 17:3)

Johannes kirjoitti evankeliuminsa sen vuoksi, että lukijat uskoisivat Jeesuksen olevan kristus, Jumalan poika, ja että heillä olisi iankaikkinen elämä uskon kautta hänen nimessään. (Joh 20:31) Johanneksen tarkoitus ei ollut todistaa sitä, että Jeesus kristus on "lihassa" tai "lihaksi tullut Jumala". Kaksi ensimmäistä kirjettään Johannes kirjoitti niitä harhaoppisia vastaan, jotka eivät uskoneet Jeesuksen kärsineen sielultaan ja ruumiiltaan ihmisenä kuolemaa, ja että Jumala on herättänyt hänet kuolleista. [Johannes kirjoitti kirjeensä doketisteja vastaan](#): doketismi oli hänen aikansa se harhaoppi, joka pyrki tunkeutumaan kaikkialle seurakuntiin. Doketistit eivät tunnustaneet sitä, että Jeesus on kristus, lihassa tullut Jumalan poika. Jos joku uskoo, että Jumala on lähettänyt oman poikansa syntiemme sovituksiksi ja maailman vapahtajaksi, niin hän on Jumalasta. Ne eivät ole Jumalasta, jotka eivät tätä asiaa todeksi tunnusta. (1Joh 2:18-28; 4:1-5:21; 2Joh 1:7-11)

Antikristus ja villitsijä kieltää toisin sanoen sen, että Jeesus kristus on kärsinyt ihmisenä ristinkuoleman ja että Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista. He kieltävät Jumalan sanan todistuksen Jumalan pojasta, Jeesuksesta kristuksesta, Nasaretilaisesta. He kieltävät myös Jumalan todistuksen omasta pojastaan, sillä Jumala on todistanut pojastaan ja siitä, että hän on herättänyt hänet ylös kuolleista. (1Kor 15:12-28) Se, kenellä ei tätä todistusta sisäisesti itessään Jumalan antaman hengen kautta ole, ei ole Jumalasta. Se, jolla tämä Jumalan sanan todistus Jumalan pojasta on, on Jumalasta, ja hänellä on iankaikkinen elämä, koska Jumalan sana pysyy hänessä, ja hän pysyy Jumalassa sen sanan kautta, joka hänessä asuu, ja sen hengen kautta, joka hänessä on. (1Joh 2:14, 24; 4:9-16)

Tunnustatko sen, että Jeesus kristus on ihminen ja että Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista? Jos et, niin et ole Jumalasta.

1.Korinttolaiskirje:

15:12 Mutta jos Kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole?

15:13 Vaan jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta, ei Kristuskaan ole noussut.

15:14 Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne;

15:15 ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä.

15:16 Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty.

15:17 Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne.

15:18 Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneet olisivat kadotetut.

15:19 Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.

15:20 Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.

15:21 Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.

15:22 Sillä niin kuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa,

15:23 mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan;

Jumala herätti kuolleista ylös "ihmisen kristuksen Jeesuksen, joka on välimies Jumalan ja ihmisten välillä". (1Tim 2:3-7) Yhden ihmisen, kristuksen Jeesuksen, vanhurskauden teko luetaan meille sovituksi ja vanhurskaudeksi ja pelastukseksi. (Room 5:10-21) Jeesus kristus on profeettojen, Jeesuksen ja apostolien todistuksen mukaan ihminen, ei isän vertainen Jumala, joka olisi luonut kaiken, mitä on olemassa. Jeesus kristus on Daavidin juurivesa, hänen sukuaan kuninkaallista sukulinjaa pitkin, Joosefin poika, aivan niin kuin Raamattu hänestä todistaa. (2Sam 7:8-16; Psa 89:20-38; Jes 11:1, 10; Jer 23:5; Matt 1:1, 20; Mark 6:1-3; Luuk 1:32-35; 2:33, 41, 48; 3:23; Joh 1:45; 6:42; Apt 2:30; 13:22-23; Room 1:3; Ilm 5:5; 22:16) [Jeesusta sanotaan Jumalan ja korkeimman pojaksi](#), koska Israelille luvatusista ikuisista kuninkaista ja kristuksesta on ennustettu, että hän on Jumalan poika ja Jumala on hänen isänsä. (2Sam 7:8-16; 1Aik 17:13; 22:10, 28:6-7)

Ne ennustukset, jotka luvatusista kuninkaista on annettu, eivät toteutuneet kuningas Salomon eikä kenenkään hänen jälkeensä eläneen kuninkaan elämässä. Niinpä juutalaiset odottivat Salomoakin suurempaa kuningasta (Matt 21:9), jonka kuninkuus kestäisi ikuisesti, ja tämä kuningas olisi oleva se Mooseksen kaltainen profeetta, josta Herran enkeli oli ennustanut (Joh 1:19-34; 5Moos 18:15-18; Apt 7:35-40) ja joka olisi myös se vaimon siemen, josta [hän jo Edenin puutarhassa ennalta puhui](#) (1Moos 3:15; Gal 4:4). Jeesuksessa kristuksessa kaikki nämä ennustuksen toteutuivat ja toteutuvat, kun hän saapuu toistamiseen ilman syntiä pelastukseksi häntä odottaville ja tuomioksi tälle maailmalle. (Hebr 9:24-28)

Kirjoitan seuraavat sanani siitä näkökulmasta, että puhun kolmiyhteiseen jumalaan uskoville.

Vastaan heidän väitteisiinsä sanomalla sen, mitä Raamatun profeetat, Jeesus ja apostolit etunenässä

Johannes ovat sanoneet tai kirjoittaneet. Se, mitä Raamattuun on kirjoitettu, on vastoin sitä, mitä kolmiyhdyteiseen jumalaan uskovat sanovat. Siitä johtuu tämä jako "teihin" ja muihin.

Te sanotte, että Jumalan Poika oli alussa isän tykönä ja Jumalan Poika oli Jumala. Johannes kirjoitti, että "alussa oli sana ja sana oli jumalan tykönä ja jumala oli sana". (Joh 1:1) Johannes ei siis sano, että "Jumalan Poika oli alussa Jumalan tykönä ja Jumalan Poika oli Jumala".

Te sanotte, että "Jumalan Poika tuli lihaksi", mikä tarkoittaa mielestänne sitä, että iankaikkinen henki, joka on Sana ja Jumalan Poika, tuli henkenä alas taivaasta [Marian](#) kohtuun ja puettiin liharuumiiseen, niin että se henki jäi asumaan siihen ruumiiseen, joka syntyi Mariasta jne.

Johannes kirjoitti, että "sana tuli lihaksi ja teki majan keskellemme ja me katselimme sen kirkkautta sen kaltaista kirkkautta kuin ainoalla pojalla on isältä ja hän oli täynnä armoa ja totuutta." (Joh 1:14) Johannes ei kirjoittanut, että "Jumala tuli lihaksi", sillä se Jumala, josta hän evankeliumin alussa kirjoitti, ei tullut lihaksi. Vain se sana, joka oli alussa Jumalan tykönä, tuli lihaksi, mutta Jumala itse ei tullut lihaksi.

Johannes kirjoitti sitten kirjeensä alussa myöhemmin, että he olivat kuulleet sitä sanaa, joka oli alussa Jumalan tykönä ja he puhuivat siitä elämän sanasta. (1Joh 1:1s.) Te sanotte, että se "elämän sana" on henkilö, Jeesus kristus, niin kuin myös se "sana", joka oli Johanneksen evankeliumin alussa Jumalan tykönä. Se "sana" ei ole kuitenkaan henkilö, mutta se sana todistaa henkilöstä ja on sen henkilön esikuva luomiskertomuksessa, joka oli tuleva maailman valoksi. (Joh 1:1-14; 1Moos 1:3-5) Se henkilö, josta "sana" todistaa, on käsin kosketeltava ja silmin nähtävä Jeesus kristus, Jumalan poika, mutta se "sana" ei ole henkilö, josta se sana todistaa.

Jumalan sana ja Jeesus kristus on erotettu toisistaan kaikkialla Raamatussa. Jeesusta kutsutaan yhden kerran nimellä "Jumalan sana" (Ilm 19:13) ja sana todistaa Jeesuksesta kristuksesta yhdessä veren, veden ja hengen kanssa. (1Joh 5:6-8) Jumalan sana ei ole Jeesuksen ja Johanneksen puheissa henkilö vaan se on Jumalan sana, abstraktio. Muutama esimerkki valaisee tätä asiaa.

Jumalan sana tuli Israelin tuomareille heidän tuomitessaan "jumalina" kansaa. (Joh 10:24-38; Psa 82:1, 6; 2Moos 4:16; 7:1; 18:12-27; 21:6; 22:8-9; 1Sam 2:25) Maailma on rakennettu Jumalan sanalla ja se on olemassa Jumalan sanan voimasta sen sijaan, että Jumala olisi luonut maailman Poikansa kautta ja pitäisi sitä koossa hänen kauttaan. (2Piet 3:5; Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:22-31; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2; Joh 1:1-10) Jeesus sai isältään Jumalan sanan, jota hän saarnasi ja antoi sen sanan opetuslapsilleen, niin että me uskomme nyt Jumalaan ja häneen sen sanan kautta, jonka hän sai isältään. (Joh 17: 6, 8, 14, 20; 12:44-50; 14:9-11; Hebr 1:1) Jeesus on kylvänyt Jumalan sanan sydämen peltoihin, jossa se voi kasvaa juurta ja tuottaa hyvää hedelmää, jos se jää sinne asumaan. (Luuk 8:4-15; Joh 14:23-24) Jos joku torjuu sanan pois luotaan ja hylkää sen, niin silloin sana ei ole hänessä pysyvästi. (Joh 5:38) Ne, jotka ottavat vastaan Jumalan sanan, pelastuvat syntymällä elävään toivon hengestä Jumalan sanan kautta. (1Tess 1:5-6; 2:13; 1Piet 1:3, 21-25; Joh 3:1-12; Tiit 3:3-7; Hebr 6:17-20; Room 8:9-33)

Niin kuin Jumalan sanan todistuksesta näet, ei Jumalan sana ole henkilö. Jeesus kristus ja Jumalan sana ovat kaksi eri asiaa. Jumalan sana todistaa Jeesuksesta kristuksesta ja mekin todistamme hänestä, sillä meissä on profetian henki, joka on Jeesuksen kristuksen todistus. (Ilm 19:10; Joh 15:26-27; 1Joh 5:6-8) Se, joka pitää Jumalan sanan ja Jeesuksen kristuksen todistuksen, Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon, todistaa oikein Jumalasta ja hänen pojastaan: he tunnustavat uskoaan herran Jeesuksen ja apostolien tavoin. (Ilm 1:2, 9; 6:9; 14:12; 20:4; Mark 12:28-34; 5Moos 6:4-9; vrt. antikristuksen käsky ja todistus, Ilm 13:11-18; 16:13ss.; 2Tess 2; 2Kor 11:4; Jes 14:1-27; Hes

28:1-19) Jumalan lapset todistavat oikein Jumalasta ja hänen pojastaan Jeesuksesta kristuksesta, koska se voitelu, joka heissä on, on opettanut heitä ja Jumalan sana pysyy heissä. (1Joh 2:14, 20-27)

Me pysymme Jumalassa ja Jumala pysyy meissä, koska hän on antanut meille henkeään ja me uskomme, että Jeesus kristus on Jumalan poika ja että Jumala on lähettänyt hänet syntiemme sovituksi ja maailman vapahtajaksi. (1Joh 3:24-4:16) Me pysymme isässä ja pojassa, sillä me erotamme Raamatun opettamalla tavalla toisistaan Jumalan ja kristuksen, isän ja pojan. (1Joh 2:18-28; 4:1-5:21; 2Joh 1:7-11; Joh 5:44; 17:3; 20:17) Jumala asuu meissä henkensä kautta, niin kuin asuu pojassaan Jeesuksessa. Vain siten suurempi voi mahtua pienempään. (Joh 14:14-24; 17:11, 20-23; 10:34-38; 1:32-34; Matt 3:17)

Kristus meissä, kirkkauden toivo, on se uusi ihminen, joka meistä on tullut pyhän hengen uudistuksen ja osallisuuden kautta (Kol 1:27-30; 2:9-14; 3:10-11; Efe 1:10; 2:10-22; 4:24; 2Kor 5:17; Gal 6:15; Tiit 3:5); sen saman hengen osallisuuden kautta, joka vaikutti kristuksessa voimallisia tekoja ja ihmeitä sekä herätti hänet ylös kuolleista. (Matt 12:28, Room 8:9-16) Jumala on herättänyt kuolleista nousseiden esikoisena ylös poikansa Jeesuksen kristuksen ja on yhdistänyt hänessä yhdeksi uudeksi ihmiseksi kaikki ne, jotka taivaassa tai maan päällä ovat. (Efe 1:10; 2:10-22; Kol 1:13-23) Kaikki uudet ihmiset on Jumala sovittanut kristuksen ruumiin ja veren uhrin kautta itsensä kanssa. (Kol 1:13-23) Kaikki on luotu isässä Jumalassa: hänessä ja hänen kauttaan ja häneen. (Room 11:36) Hänestä kaikki saa alkunsa ja häneen me olemme luodut; hänestä kaikki saa nimensä ja myös poika on alkuisin hänestä. (1Kor 8:6; Efe 3:15; 4:6; Hebr 2:10-11)

Jeesus kristus on uskollinen ja totuudellinen todistaja ja uuden luomakunnan alku, koska Jumala on luonut hänen kuolleista herättämisen kautta uuden ihmisen ja uuden luomuksen, jollainen jokainen Jumalasta syntynyt lapsi on. (Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 3:14; 22:13-16; 1Piet 1:3) Huomaa, että Johannes tai oikeammin se enkeli, joka näytti Jeesuksen kristuksen ilmestyksen Johannekselle (Ilm 1:1) ei sano Jeesuksen olevan "luoja" vaan hän sanoo Jeesuksen olevan "Aamen, uskollinen ja totuudellinen todistaja ja luomakunnan alku (luomisen alku)". (Ilm 3:14) Uskollinen ja totuudellinen todistaja, josta uusi luomakunta on saanut alkunsa Jumalan tekona, ei ole itse kaiken olevaisen luoja ja kaikkivaltias Jumala. (Efe 2:10-22; 1:10; Kol 2:11-14) Isä Jumala on kaiken luoja Kolossalaiskirjeessä ja Korinttolaiskirjeessä ja kaikissa vastaavissa kohdissa, joissa Jumalan on sanottu luoneen jotakin, sanansa kautta tai kristuksessa. (Joh 1:1-10; Kol 1:13-23; 1Kor 8:6; Room 11:31-36)

Heprealaiskirjeessä sanotaan Jumalan tehneen [aikakaudet \(aioonas\)](#) poikansa kautta sen sijaan, että sanottaisiin hänen luoneen tämän maailman hänen kauttaan. (Hebr 1:2; 11:3) Kristuksen ylösnousemuksesta ja pyhän hengen lähettämisestä opetuslapsiin alkoi uuden liiton historiallinen aikakausi. (Hebr 8:8-13) Se jatkuu kristuksen tulemuksen jälkeen tuhannen vuoden rauhan aikana. (Hebr 2:5ss.; Ilm 20:4-9) ja päättyy tämän maailman tuomion jälkeen ikuisuuteen (Ilm 21-22). Jakeessa Hebr 11:3 puhutaan Jumalan sanasta, jonka kautta aikakaudet ovat tulleet näkyvällä tavalla ilmi vasta jäljestäpäin: "uskon kautta me huomaamme (ymmärrämme, käsitämme) maailman aikakaudet Jumalan sanalla valmistetuiksi niin että katseltavat eivät ole tulleet näkyvistä". (Novum 4, s. 510 interlineaarin mukaan suomennettu) Koko luku puhuu profeetallisesta näkökyvystä ja ojentautumisesta profeetallisen sanan mukaan.

Sanoin äsken, että "kristus meissä on se uusi ihminen, joka meistä on tullut pyhän hengen uudistuksen ja osallisuuden kautta." Kristus on tietysti sitä ennen ja lähes kaikissa Raamatun kohdissa myös henkilö, Nasaretilainen Jeesus, joka on antanut itsensä edestämme lunnaiksi ja syntien sovituksi kuolemaan ristillä. (Apt 4:10-12; Kol 2:1-8) Kaikki eivät ole kristuksia, vaikka kristus meissä kaikissa uskon kautta asuu (Efe 3:14-21) ja kirkastuu meissä hänen tulemuksessaan

(Kol 1:27-20; 2Tess 1:5-11). On vain yksi herra Jeesus kristus, Nasaretilainen, mutta hän on samalla uuden ihmisen arkkityyppi eli esikuva tai malli, jonka kaltaiseksi Jumala on tehnyt ja on tekevä kaikki lapsensa, kristuksen omat. Meistä tulee täydellisesti kristuksen kaltaisia, kun hän saapuu ja me näemme hänet sellaisena kuin hän on. (1Joh 3:2) Silloin Jumala on oleva kaikki kaikissa, niin kuin hän kaikki kristuksessa on. (1Kor 15:12-28; Efe 3:14-21; 1:20-23; Kol 1:19-2:9)

Me muutamme jo nyt Jumalan kuvan eli kristuksen kaltaisiksi, sillä Jumala muuttaa meitä henkensä kautta, jonka on pannut meihin asumaan. Jumala on itse henki, joka muuttaa meitä hänen poikansa Jeesuksen kristuksen kaltaisuutta kohti. (Joh 4:24; 2Kor 3:16-18) Jeesus kristus on ihmisenä täydellinen Jumalan kuva ja hänen kirkkautensa säteily, koska hän ei tehnyt koskaan syntiä eikä tee koskaan syntiä. (2Kor 4:4; Kol 1:15; Hebr 1:3) "Jumalan kuvalla" tarkoitetaan Raamatussa aina ihmistä, ei koskaan Jumalaa tai enkeliä. Niinpä sen sanan käyttö Jeesuksesta todistaa hänet ihmiseksi, joka on Jumalan kaltaiseksi luotu. (1Moos 1:26-27; 1Kor 11:7; Jaak 3:9) Israelille luvattuna Daavidin pojalla, Jeesuksella, olisi Jumalan kaltaisena ja siten sisällisen ihmisensä puolesta Jumalan muotoisena ollut oikeus nousta kuninkaana hallitsemaan Israelia, mutta hän kieltäytyi siitä kunniaa ja antoi meille esimerkin Jumalan nöyrästä palvelijasta, joka on kuuliainen hamaan kuolemaan asti. (Fil 2:5-11) Tällä tavalla Paavali on tarkoittanut kirjeidensä sanoman ymmärrettäväksi, yhtä pitävästi kaiken muun Raamatun ilmoituksen kanssa.

Paavalin kirjeissä on paljon vaikeatajuisia kohtia, joita moni vääntää vinoon omaksi kadotukseen ja niiden tuhoksi, jotka niitä kohtia virheellisesti tulkitsevat ja väärentävät Jumalan sanan opetuksen tärkeimmän kohdan: kristuksen opetuksen Jumalasta ja suurimmasta rakkauden käskystä. (2Piet 3:14-18; Mark 12:28-34; 5Moos 6:4-9; Joh 13:33-35, 2Joh 1:7-11; 1Joh 4:1-5:13) Heille ei riitä vain se, että he ovat ymmärtäneet väärin Raamattua ja opettavat muita virheellisesti vaan he myös tuomitsevat sanoillaan Raamattua oikein ymmärtävät veljet kadotuksen lapsiksi. Se, jos mikä, kertoo siitä, että he ovat väärän hengen omat ja toimivat murhan sekä valheen hengen vaikutuksen alaisina. (1Joh 3:13-16) Sen sijaan, että he rakastaisivat Jumalasta syntyneitä, sanovat he meitä paholaisen lapsiksi ja saatanan asialla oleviksi eksyttäjiksi, vaikka ovat itse eksyneet pois totuudesta. (1Joh 3:24-4:16) Antakoon Jumala heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät ja minkä varmaksi väittävät.

Yksi vaikeatajuinen asia Paavalin kirjeissä on hänen tapansa puhua kristuksesta sekä Nasaretilaista Jeesusta tarkoittavalla tavalla että myös pyhän hengen vaikutuksena Jumalan lapsissa. Jälkimmäinen tapa tulee ilmi mm. Kolossalaiskirjeen alussa jakeissa 1:27-30. "Kristus meissä, kirkkauden toivo" on se lopputulos, jota kohti me olemme nyt matkalla: täydellinen kristuksen kaltaisuus. Tällä ei viitata sukupuoleen, ikään tai kansalaisuuteen, sillä kaikki ovat yhtä kristuksessa Jeesuksessa, meidän herrassamme. Me olemme Aabrahamin siementä, joka on kristus. (Gal 3:29) Paavali puhuu "siemenestä" yksikössä ikään kuin lupaukset olisi annetut vain yhdelle henkilölle, Jeesukselle, niin kuin ne ovatkin hänelle annetut: kristuksessa kaikki kansat tulevat siunatuiksi. (Gal 3:16; 1Moos 12:3; 18:18) Samasta lupauksesta ovat osallisia kaikki ne, jotka saavat siunauksen yhdessä kristuksen kanssa. (Gal 3:13-29; 4:1-31; jne. Hebr 2:5-18)

Vaikka kristus on vain yksi henkilö, niin hän on samalla myös esikuva kaikista Jumalan lapsista, jotka saavat autuuden periä yhdessä hänen kanssaan. Osallisuus samasta pyhästä hengestä kuin joka vaikutti Jeesuksessa, on tehnyt meistä kristuksen kanssaperillisiä ja lupauksen lapsia. (Room 8:9-16; Efe 1) Me olemme kuolleet yhdessä kristuksen kanssa ja heränneet hengen uudistuksen kautta uuteen elämään hänen kanssaan. (Room 6; Efe 2) Paavali puhuu uudesta ihmistyyppistä kristuksena erityisesti roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa ja efesolaiskirjeessä, mutta myös muualla. Me olemme pukeneet päällemme uuden ihmisen, kristuksen, ja me pukeudumme häneen lisää pyhityksen edistyessä. (Gal 3:27; Kol 1:9-11; Efe 4:24) Uuden ihmisen päälle pukeminen ja

kristuksen päälle pukeminen ovat siis sama asia. Sillä tarkoitetaan sisäisen ihmisen mielenmuutosta, jonka Jumala vaikuttaa omissa lapsissaan pyhän hengen ja sanansa kautta. Lopputulos nähdään tulevassa maailmassa, jossa Jumala on levittänyt telttamajansa ihmisten päälle ja asuu kaikkena Jumalan täyteenä sydämissämme pyhän hengen kautta. Jumala meissä ja me Jumalassa. (Ilm 21:3; 7:15)

"Kaikki ja kaikissa on Kristus" tarkoittaa pyhän hengen uudistuksen kautta tapahtuvaa Jumalan täyteenä lisääntymistä meissä. (Kol 3:9-11; Efe 3:14-21) Jeesus on ihmisenä täynnä Jumalan kaikkea täyteenä ja niin mekin olemme lopulta sitä täynnä. (Kol 1:19; 2:9; 1Kor 15:28) Kristuksen täydellisesti päälle pukenut ihminen on niin Jumalan hengen täyttämä, että ei tee enää syntiä. Hän on täydellisesti samanlainen kuin Jeesus Kristus. (1Joh 4:17) Jos joku saavuttaa sen täydellisyyden ennen kristuksen tulemusta, niin hyvä hänelle ja hänen läheisilleen, mutta minä olen vasta matkalla sitä kohti ja toivon saavuttavani sen täyteenä ruumiin ylösnousemuksessa, jos en sitä ennen sitä saavuta. (1Joh 3:2) Tällä hetkellä sen saavuttaminen näyttää toivottomalta ja panen sen vuoksi täyden toivon siihen armoon, joka tarjotaan meille kristuksen ilmestymisessä. (1Piet 1:1-13) Kristus kirkastuu silloin pyhissä ja on ihmeteltävä kaikissa uskovissa. (2Tess 1:10-12)

Uusi ihminen on lopulta täysin samanlainen kuin Jeesus Kristus: synnitön ja vanhurskas, kaikessa Jumalan tahdon mukaan elävä ihminen. Se "toinen ihminen" tai "viimeinen ihminen", joka on mielletty kristukseksi siinä kohdassa, jossa Paavali opettaa ruumiin ylösnousemuksesta (1Kor 15:45-47), on myös kuva uudesta ihmistyyppistä eikä vain todistus yhdestä ihmisestä, Nasaretilaisesta Jeesuksesta. On totta, että tämä yksi ihminen, Jumalan poika Jeesus, on oleva "herra taivaasta", kun hän saapuu toistamiseen maailmaan ja herättää Jumalalta saamansa sanan kautta kuolleet isän tahdon mukaan tuomittaviksi (Joh 5:17-30; Apt 17:31), mutta hän on herranakin vain ihminen ja eläväksi tekevänä henkenä isän kuolleista herättämä esikoinen, aivan niin kuin Paavali kirjeessään on aiemmin kertonut (1Kor 15:12-23). Paavali sanoo Jeesuksen olevan ihminen eikä isän vertainen Jumala, ja hän sanoo sen selvästi: "toinen ihminen on (herra) taivaasta". (j. 47) On todella erikoista, että tällaista kohtaa on käytetty sen asian todistamiseen, että Jeesus olisi isän vertainen Jumala, kun Paavali todistaa Jeesuksen olevan ihminen!

Me olemme hengestä Jumalan sanan kautta syntyneinä Jumalan lapsina uuden ihmistyyppin edustajia ja siten kristuksen kohtaloyhteyteen kytketyt. Me olemme kuolleet kristuksen kanssa, niin että saamme myös elää hänen kanssaan; jos kärsimme hänen kanssaan niin saamme myös hallita hänen kanssaan. (Room 6:8, 2Kor 5:14; 2Tim 2:11; Gal 5:24-6:14) Paavali oli niin pitkälle kohtaloyhteydessä kristuksen kanssa, että sanoi: "Minä olen kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal 2:19-20) Ja vielä: "Kristus puhuu minussa" ja "on teissä voimallinen". (2Kor 13:3-5)

Kaikki nämä sanat viittaavat uuteen ihmiseen, jossa vaikuttaa se sama Jumalan henki, joka herätti Jeesuksen ylös kuolleista. (Room 8:9-16) Sitä henkeä sanotaan kristuksen hengeksi (1Piet 1:11), Jeesuksen hengeksi (Apt 16:7), Eliaan hengeksi (Luuk 1:15-17; 2Kun 2:9-18), sinun pyhäksi hengeksi (Apt 5:3) ja se on se henki, jota Jumala otti Moosekselta ja jakoi sitä Israelin vanhimmille (4Moos 11:13, 17; Jes 63:10-11). Me olemme yhteydessä isään ja poikaan Jumalan pyhän hengen kautta. (1Joh 1:1-7; 3:24; 4:9-16; Joh 14:14-24; 17:11, 20-23; 1Kor 6:17; Efe 4:30; 1:13-14) Tätä yhteyttä kuvataan sellaisilla sanoilla kuin "Jumala asuu meissä" ja "Kristus asuu meissä". (1Joh 4:9-16; Efe 3:14-21) Se on elimellistä yhteyttä kristuksen kautta Jumalaan, jota ei pidä ymmärtää avaruusgeometrisesti.

Suurempi Jumala ei mahdu pienempään ihmiseen muuten kuin hengen kautta ja sen välityksellä, niin kuin isä asui pojassaan Jeesuksessa tämän "lihan päivinä". (Joh 1:32-34; 10:34-38; 14:9-24; 17:11, 20-23) Samalla tavalla isä on asunut ja asuu myös muissa lapsissaan sen jälkeen, kun Jeesus meni isän tykö taivaaseen. (1Joh 4:9-16; Joh 16:7-15) Me emme ole silti Jumala, vaikka Jumala asuu meissä eikä Jeesukseen ole Jumala, vaikka isä asuu hänessä ja "Jumala oli kristuksessa" (2Kor 5:18-21; Joh 14:9-11).

Paavali kuvasi meidän yhteyttämme Jumalaan ja kristukseen käyttämällä siitä ruumis-vertausta. Me olemme seurakuntana kristuksen ruumis ja hänen ruumiinsa jäseniä, kristus on seurakunnan pää ja Jumala on kristuksen pää. (1Kor 12:12-27; 11:3; Room 12) Tällä vertauksellaan Paavali kuvaa hierarkiaa Jumalan valtakunnassa ja hengen yhteyttä Jumalan, kristuksen ja seurakunnan välillä. Isä on ylin ja korkein auktoriteetti, ainoa Jumala, kaikkivaltias ja kaiken luoja. Jeesus kristus on hänen poikansa ja meidän herramme, enkelien yläpuolelle korotettu kuningas. (Hebr 1-2; 1Piet 3:22; Efe 1:20-23)

Jumalan lapset ovat sitten keskenään tasavertaisia kristuksen kanssaperillisiä. Ei ole suurempaa eikä pienempää vaan kaikki palvelevat toisia Jumalan antamilla armolahjoilla yhteisen hyvän saavuttamiseksi. Apostolien ajan seurakunnassa ei ollut hierarkkisen johtamisen mallia eikä uskovia ollut jaettu maallikoihin ja virkapappeihin. Se kaikki on seurausta luopumuksesta, joka sai alkunsa varhaisten kirkkoisien toiminnasta ja huipentui katolisen kirkon tyrannian aikakauteen. On vain yksi muiden yläpuolelle korotettu hallitsija ihmisten joukossa: hän on Jeesus kristus, meidän herramme.

Jeesus puhui samasta asiasta kertomalla vertauksen viinipuusta ja sen oksista. Isä on viinitarhuri, Jeesus on viinipuu ja opetuslapset ovat oksia. (Joh 15) Oksan täytyy olla elimellisesti yhtä puun rungon kanssa tai muuten se kuolee: se ei saa vettä. Jos joku ei pysy kristuksessa, niin hän ei saa pyhää henkeä, koska Jumala antaa pyhää henkeä vain niille, jotka tulevat hänen tykönsä Jeesuksen kautta ja antavat hänen olla välimiehenä Jumalan ja ihmisten välillä. (Joh 14:6; Efe 2:10-22; 1Tim 2:3-7) Ilman poikaa ei kukaan ole yhteydessä isään Jumalaan ja sitä Johannes tarkoitti varoittaessaan niistä, jotka kielsivät Jeesuksen. (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13; 2Joh 1:7-11) Jos joku kieltää Jeesuksen kärsineen sielultaan ja ruumiiltaan ihmisenä kuoleman ristillä, niin hän kieltää myös sen, että Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista ja ottanut tykönsä taivaaseen. Niinpä sen asian kieltävällä ei voi olla myöskään pyhää henkeä, koska se ei voinut tulla opetuslapsiin asumaan ennen kuin Jeesus olisi kirkastettuna isän tykönä taivaissa. (Joh 7:37-39; 14:14-24; 16:7-15; Apt 2:12-38)

Paavali puhui vastaavan vertauksen oliivipuusta. (Room 11:11-25) Pakanakristityt ovat villinä kasvavia oliivipuita, mutta Israel on viljelty oliivipuu. Pakanat on oksastettu viljeltyyn oliivipuuhun eli Israelin hengelliseen jäännökseen, josta seurakunta alussa muodostui: kaikki ensimmäiset kristityt olivat juutalaisia syntyperältään. Öljypuu ei ole kuitenkaan mitään ilman sitä kannattavaa juurta, joka kuvaa tässä vertauksessa kristusta. Meidän tulee juurtua kristukseen ja perustaa kaikki elämämme häneen. (Kol 2:1-9; 1Kor 3:11-23) Olemme siten täysin Jeesuksesta riippuvaisia, mitä hyvän hedelmän tuottamiseen tulee. (Joh 15:1-16) Jeesus ei tarkoittanut vertauksellaan sitä, että hän on isän vertainen kaiken luonut kaikkivaltias Jumala. Hän tarkoitti sitä, että vain hänen kauttaan on mahdollista olla yhteydessä isään ja juoda pyhää henkeä, tuottaa hyvää hedelmää. (Joh 14:1-24; 16:7-15; 2Kor 1:18-24; 1Kor 12:12-27)

Näin on tullut toteen näytettyä se, että kristus on uuden ihmisen arkkityyppi sen lisäksi, että hän on Nasaretilainen Jeesus, johon me uskomme, ja jonka kautta me uskomme isään Jumalaan. (1Piet 1:21; Joh 12:44-50; 14:1-11) Sen vuoksi puhutaan kristuksen mielestä (1Kor 2:16; 1Piet 4:1), kristuksen hengestä (Room 8:9-16; 1Piet 1:11), kasteesta kristukseen yhdessä hengessä, kristuksen

ympärileikkauksesta hengessä ja hengellisestä juomasta sekä ruoasta, joka on kristus. (1Kor 10:1-13; 12:12-13; Kol 2:12-13; Room 2:28-29) Näillä sanoilla kuvataan Jumalan pyhän hengen vaikutusta uudessa ihmisessä ja uuteen ihmiseen, ensin vanhan liiton esikuvina ja sitten uuden liiton todellisuutena.

Meillä on pyhässä hengessä yhteys kristuksen Jeesuksen kautta isään Jumalaan, sillä meissä kaikissa vaikuttaa sama henki ja Jumala on antanut poikansa meille välittäjäksi meidän ja hänen välilleen. (1Joh 1:1-7; 1Tim 2:5; Efe 2:10-22; 1:10) Niinpä me teemme kaiken välittäjän eli herran Jeesuksen kristuksen nimessä ja kiitämme meidän taivaallista isäämme, joka on yksin ainoa totinen Jumala ja Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä. (Kol 3:17; Joh 5:44; 17:3; 20:17; Efe 1:3; Ilm 3:12) Hänen isänsä, joka on uutena ihmisenä tullut taivaasta saatuaan pyhän hengen olemaan pysyvästi hänen kanssaan, niin että isä asuu pojassaan pyhän hengen kautta. (Joh 1:32-34; 10:34-38; 14:9-11; 14:14-24; 17:11, 20-23; Luuk 3:21-22) Tämän poikansa isä tahtoo ilmaista jokaisessa lapsessaan kristuksen meissä. (Gal 1:16; vrt. 4:19; 1Kor 4:15; Kol 1:17-20)

"Mutta hänelle, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen, hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme herramme Jeesuksen kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen." (Jda 1:24-25)

Jumalan ja hänen poikansa tunteminen

Monet ovat nostaneet opillisen ymmärryksen Jumalan ja hänen poikansa tuntemisen rinnalle. Jumalan ja hänen poikansa tunteminen ei ole sitä, että me ymmärrämme täsmällisen tarkasti oikein sen, mikä on isän ja pojan välinen suhde: onko Jeesus yhtä ikuinen kuin hänen isänsä, onko isä yksin ainoa luoja ja kaikkivaltias Jumala, onko pyhä henki persoona, jne.

On toki hyvää ja tarpeellista ymmärtää myös nämä opilliset asiat, mutta sitäkin tärkeämpää on olla pojan kautta pyhässä hengessä yhteydessä meidän taivaalliseen isäämme ja ainoaan luojaamme, Jumalaan. Jos tämä yhteys puuttuu, niin opillisella ymmärryksellä ei ole mitään merkitystä pelastuksemme kannalta. Joku voi olla täysin oikeassa opin suhteen, mutta joutuu silti kadotukseen, koska häneltä puuttuu elävä yhteys isään hänen poikansa Jeesuksen kristuksen kautta pyhässä hengessä.

Kun Paavo Ruotsalainen saapui aikoinaan seppä Högmanin luokse, niin tämä sanoi hänelle: "Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki: kristuksen sisällinen tunto!" Paavaa ei hyödyttänyt kaikki se teologinen opetus, jonka hän tiesi ja ymmärsi kirkon opetuksesta. Häneltä puuttui elävä yhteys isään Jeesuksen kristuksen kautta pyhässä hengessä ja sen mukana häneltä puuttui kaikki: isän ja pojan tunteminen sekä iankaikkinen elämä. Jos Paavo sai sitten armon syntyä uudesti sanan kautta Jumalan hengestä, niin hän sai elävän yhteyden meidän taivaalliseen isäämme pyhän hengen kautta, jonka Jumala hänelle antoi.

Tällä tavalla on todistettu yhdestä suurista herättäjistämme, jota voitaneen kutsua Jumalan lapseksi sen perusteella, mitä hänestä on todistettu. Se, oliko hän aito Jumalan lapsi vai ei, on yksin Jumalan tiedossa ja hänen tuomittavissaan. Opillinen erehtyminen Jumalaa ja Jeesusta koskevassa asiassa sekä monen muun asian suhteen ei vielä aiheuta kadotukseen joutumista, jos yhteys Jumalaan on kunnossa pyhän hengen osallisuuden kautta. Se on samalla osallisuutta kristuksesta ja hänen kaltaiseksi tulemisesta.

Jumalan pojan Jeesuksen ja hänen isänsä Jumalan tuntemisessa on tärkeintä tuntea Jumalan mielenlaatu ja isän sydän: mitä hän ajattelee, miten hän toimii ja miten hän tuomitsee ihmisiä. Tärkeintä on rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään. (Mark 12:28-34; 5Moos 6:4-9; 3Moos 19:18; Matt 5:38-48; Joh 13:34-35) Mitään suurempaa käskyä ei ole kuin nämä kaksi tai jos tahdot niin sanoa: yksi rakkauden käsky. Ne, jotka kiivailevat oikean opin puolesta ja sanovat Jumalan tuomitsevan muita kadotukseen pelkän opillisen ymmärryksen tai sen puutteen vuoksi, eivät vaella pyhässä hengessä ja rikkovat rakkauden käskyä vastaan aina kun tuomitsevat väärin sanoillaan lähimmäisiään, kristuksen verellä ostettuja Jumalan lapsia.

He sanovat, että "minä en ketään tuomitse: Jumalan sana tuomitsee", mutta tuomitseeko Jumalan sana, jos he ovat väärässä omassa tulkinnassaan? Jumala ei tuomitse silloin sanansa mukaan kadotukseen niitä, jotka hänen omiaan ovat ja ymmärtävät opillisiä asioita eri tavalla kuin nämä oikean opin puolesta kiivailevat lahkolaiset. He jakavat kristuksen ruumiin puolueisiin sen mukaan, miten Raamattua ymmärretään. Suurin puolue ja lahko on kolmiyhteiseen jumalaan uskovien lahko, johon kuuluvat kaikki ne, jotka tunnustavat uskovansa yhteen ainoaan pyhään kolmiyhteiseen jumalaan, isään ja poikaan ja pyhään henkeen.

He ovat juuri niitä, jotka ovat alkaneet erottaa yhteydestään Jumalan lapsia sen vuoksi, että me ymmärrämme Raamattua eri tavalla kuin he. He eivät pidä meitä edes Jumalan lapsina, mutta me tunnustamme Jumalan lapseksi jokaisen, jota Jumalan henki kuljettaa ja joka huutaa pyhässä hengessä "Abba, isä!". (Room 8:9-16; Gal 4:4-6) Antaa heidän tuomita meitä ja erottaa meidät jatkossakin pyhien yhteydessä, mutta me kutsumme heitä mielenmuutokseen ja ulos suuresta Babylonista. Siitä tullaan ulos hylkäämällä kolmiyhteisen jumalan oppi ja muut katoliset harhat sen opin ympärillä. Kuuletko, mitä henki seurakunnalle sanoo?

"Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa. Kostakaa hänelle sen mukaan, kuin hän on tehnyt, ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen teoistansa; siihen maljaan, johon hän on kaatanut, kaatakaa te hänelle kaksin verroin. Niin paljon kuin hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua. Koska hän sanoo sydämessään: 'Minä istun kuningattarena enkä ole leski enkä ole surua näkevä', sentähden hänen vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä: kuolema ja suru ja nälkä, ja hän joutuu tulella poltettavaksi, sillä väkevä on Herra Jumala, joka on hänet tuominut." (Ilm 18:4-8)

Se, joka näitä kirjoittaa, sanoo: "Aamen, tule herra Jeesus!"

©17.9.2016 saa lainata muuten vapaasti, mutta ei taloudellisen voiton saamiseksi. inri.fi